

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Const. V. Obedeanu. — *Scopul dreptului penal modern, Traian R. Scriban.* — *Codul de procedură penală.* (Recenzie) **Jurisprudența Română.** — *Înălța Curte de Casație și Justiție s. I.* — Tutor. — Acțiune pornită în contra minorului — Dacă e necesară autorizația consiliului de familie.

(Maria și Marin Anghel cu Stana Radu și alții).

Curtea de Apel din București, s. IV — Inchiriere. — Imobil a cărui vânzare s'a reziliat. — Contract de închiriere — Condiția respectării.

(Maria Athanasovici cu Eleua V. Stroescu)

Tribunalul Ialomița, s. II. — Dotă — Imobil dotal. — Căpătuire de copil. — Vânzare — Formalități. — Acțiune în anulare,

(Lt. Colonel Euescu cu Federala Borcea.

Jurisprudența străină.

Scopul dreptului penal modern față de regimul penitenciar român

Istoria dreptului penal ne arată că în toate vremurile și la toate popoarele crimele și delictele au fost pedepsite, numai principiul a variat, după gradul de civilizațiune al epocii. La societățile primitive se pedepsea „din răzbunare”, justiția individuală ținea locul justiției sociale, apoi a venit timpul „vindictelor publice” adică răzbunarea din oficiu care va fi mai oribilă, căci va aplica torturile și supliciile combinate cu sacrificiile expiatorii de oarece începuse să se amestece și religiunea. Vine apoi „Talionul”, „ochi pentru ochi”, „dinte pentru dinte”. Un mic progres, căci dispăre arbitrarul, aplicându-se numai pedeapsa prescrisă în formulă.

Filosofii juriști din vechime ca: Platon, Cicerone și Quintilian în superioritatea inteligenței lor găsesc o formulă mult mai umanitară în dreptul de a pedepsi, ei zic că trebuie pedeapsă nu din răzbunare ci pentru exemplu: „on ne chatie-pas à raison de la faute passée mas de la faute à venir”¹⁾: „Omnis poena non tam ad delictum pertinet quam ad exemplum”²⁾ (Cicerone). Piatra fundamentală la principiul modern al justiției represive fiind pusă, cei din timpurile mai din coace nu au făcut decât să pue ornamentele: Ayrault, cel mai învățat din vechii criminaliști ai Franței, duce mai departe și dezvoltă principiul că: La justice tend plus à l'e-

xemple qu'au chatiment”. Mai târziu Thomas Hobbes, Locke, Puffendorf, Montesquieu, Vattel, J. J. Rousseau, Beccaria, Serpillon, Jousse, Muyart de Vouglans ajung la fixarea marelui principiu că: La loi pénale à fixé trois objets pour les peines: *Corriger le coupable, empêcher qu'il ne retombe et de venger le partie civile pour le préjudice.*

Acastă nouă teorie a prins rădăcini în toate legislațiunile moderne căci a fost fructul civilizațiunii adusă de marii gânditori ai veacului al XVII și a dezvoltat-o și Kant cu toți discipolii lui ca Grotius, Selden, a trecut la Leibnitz, ca și la Filangier și Livingston, Rossi și Bentham, și astăzi este pivotul întregii științe penale cu dreptul de a pedepsi.

Dacă deci acestea sunt premisele: să corjezi pe culpabil, și să-l opești de recidivă, aceasta înseamnă că vrei să-l moralizezi, să-l îndreptezi, să-l vindeci și să-l redai societății îndreptat. De aci deci două căi, una de fond, una de formă; prin cea de fond înseamnă că dacă am isbutit ca să-l îndrept, societatea trebuie să-l primească în rândurile ei, cu toate drepturile, căci la ce ar servi să îl redau îndreptat, dar că societatea să nu-l primească. Deci o ertare, o ștergere integrală a pedepsei pentru prima vină, o aplicare a legii Bérenger se impune; prin cea de formă, care ar fi mijloacele de îndreptare? În străinătate sunt multe mijloace, sunt așa zisele societăți de patronaj, prin predici morale-religioase a clerului, prin cuvântări de cărturari, prin munci în penitenciare de diferite meserii.

Legea închisorilor dela 1874, și la noi, vorbea de patronare în art. 5, și organizase chiar comisiuni alcătuite din președinți de Tribunale, procuror general, primar, azi însă a căzut în desuetudine³⁾. În Belgia, ministrul de justiție Jules Lejeune, la 1890 a pus baza acestor societăți de patronare și au adus un rezultat strălucit în organizarea sistemului penitenciar — și ca moralizare și ca lucru.

În Belgia în 1925 munca penală a adus 24 milioane lei, în Italia 180 milioane, la noi fiindcă 40 la sută

1) Pythagoras, Platon, trad. de M. Causin, 3, p. 41.

2) Vezi în Faustin Hélie, p. 7.

3) Pe la 1905 în timpul directoratului de penitenciar al d-lui C. Rădulescu, actual profesor la Cernăuți, se reluase aceste societăți de patronaj prin impulsul dat de d-sa.

din deținuți nu lucrează, nu am avut un venit, de cât de 6 milioane lei. Dacă munca penală s'ar intensifica cumpărându-se mașini și material, statul n'ar mai cheltui nici bani cu deținuții ci din contra ar avea și un folos și ei s'ar moraliza, căci munca îndreaptă pe om. De aceia vine momentul să ne întrebăm: am răspuns noi oare la marile principii ale științei penale moderne: *pedepse pentru ca să îndrept și să opresc recidiva, ci nu ca să răzbun?*

Am făcut ceva în această direcțiune, ori ne-am mărginit numai în a aplica ca o mașină pedepse și iar pedepse, cu codul penal în mână, fără a ne interesa de a căuta să scădem criminalitatea, și de a corija pe cei căzuți în ispită cum cere cele trei mari principii ale dreptului penal modern. Regimul nostru penitenciar are un vast material de lucrat dacă vrea să se pue de acord cu premisele penale de mai sus. Lucrarea ar atinge chiar dreptul nostru social și ar fi un pas înainte spre civilizație.

Const. V. Obedeauu

CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ

CAMERA DE ACUZARE

de Theodor G. Tănăsescu

Consilier la Curtea de Apel din Cluj
(Recenzie)

O nouă valoroasă lucrare de procedură penală a apărut.

Autorul se ocupă de Camera de punere sub acuzare, cu referințe la doctrina română și străină, arătând starea jurisprudenței noastre.

În cap. I descrie atribuțiunile Camerei de acuzare, căile de atac contra ordonanțelor judecătorului de instrucție, pe care le judecă aceasta ca instanță de apel; dreptul de supraveghere asupra instrucției, controlul ofițerilor de poliție judiciară și cererile pentru eliberare provizorie.

Arată conflictul de competență între 2 judecători de instrucție, conflictul pozitiv și negativ (p. 14) care se rezolvă de Cameră, pe baza memoriilor depuse de părți.

Legea dă dreptul părților să facă memorii fără însă a le permite studierea pieselor de la dosar, ca să nu poată preveni descoperirile făcute, ceiace socot că este un rău, un sistem inchiuzional, pentru că omului trebuie să i se dea posibilitatea unei apărări totale și în cunoștință de cauză unde nu poate ajunge azi. Instrucțiunile pot comite greșeli, fapt dovedit cu numeroasele achitări deși s'a făcut o anchetă „secretă“.

Se dau rechizitorii cu prea mare ușurință, purtându-se inutil oamenii pe drumuri și compromițându-se ideea de justiție.

Patima secretului merge până acolo că prevenitul nici nu e înștiințat despre terminarea instrucției spre a fi în termen să-și depue memoriul, ceiace în Franța s'a admis prin legea din 8 Decembrie 1897.

Autorul arată pe larg (p. 25 sq.) căile de atac contra ordonanței jud. instr., volumul constituind o călăuză bună celor ce vor să consulte, în această materie, un tratat de procedură penală.

La pag. 61 descrie modul formării Camerii de acuzare, cazuri de constituire vicioasă, comentându-se bine textele din pr. pen. și legea de org. judecătorească, cu trimiteri la doctrină și jurisprudență, modul de judecare, de darea deciziei, simțind o plăcere cu cât te adâncești în cetit, găsim în pagini clare ceiace trebuie juristului în această materie.

Infracțiunile săvârșite de miniștrii sau subsecretari de stat, de deputați și senatori și cele comise de funcționari, sunt tratate minuțios, dând cercetătorului soluțiuni practice pentru rezolvarea cazului ce-i trebuie. Cazurile de suspendare a acțiunii publice, deduse din natura infracțiunilor, în materie de adulter, anularea căsătoriei, răpire de minori, chestiunile prealabile și prejudiciale de judecată găsesc o expunere clară în tratarea lor cu competența desăvârșită a distinsului autor.

În lucrarea d-lui Th. G. Tănăsescu, la pag. 138 sq. găsim tratată cauza perpetuă de suspendare a acțiunii publice, tratând pe scurt situația regelui și în mod complet infracțiunea raportată la starea de reprezentant a unei puteri străine. Aici, găsim toate cauzele care apără de pedeapsă pe reprezentanți în țara unde sunt trimiși și unde au comis faptele, putând fi urmăriți însă în țara lor de origină.

Materia amnestiei (p. 154) de care s'a făcut atâta abuz de la război încoace, dându-se premii de încurajare infractorilor, prezentând un aspect larg antisocial, mai ales când, pentru o persoană sau mai multe, se întinde amnestia asupra țării întregi, ea prezintă un caracter ostil ordinii care trebuie să domnească în societate.

Autorul raportează amnestia la toate cazurile ce se pot ivi în practica judecătorească, întemeindu-și expunerea pe doctrină și jurisprudență, formând o operă unică în genul ei și suficient de vastă pentru materia Camerei de acuzare.

Asupra art. 216 și urm. pr. pen. autorul tratează dreptul Camerei de acuzare de a da ordonanțe sau deciziuni de urmărire, reținând mai mult atenția asupra infracțiunilor conexe, din punctul de vedere a joncțiunii procedurilor, volumul constituind un curs complet de drept și procedură penală în explicarea art. 216—222.

Conform art. 225 pr. pen. Camera poate statua și asupra delictelor și contravențiilor polițienești, în care caz prevenitul va fi eliberat din închisoare.

Întrebarea este, dacă cabinetele de instrucție constată că faptul nu e crimă, pentru ce ar mai trimite dosarul la Cameră și n'ar investi direct instanța competentă de acord cu parchetul Tribunalului?

Cred că ar trebui o modificare a art. 225 pr. pen.

La pag. 273—317 autorul face analiza art. 226 pr. pen. arătând modul de investire a Curții cu jurați, căile de atac contra ordonanței de trimitere cu referințe la dreptul austriac, comentând delictul politice, atingând nu numai chestiuni de procedură penală ci și de doctrină, în cât cartea devine de o reală utilitate tuturor juriștilor.

D. consilier comentează mai departe art. 228—245 pr. pen. relative la ordonanța de arestare până la definitivă trimitere în fața Curții, analizând toate faptele privind acuzatul și partea civilă ce pot surveni în cursul instrucției, consecinți, căi de atac, toate punctele fiind însoțite de o bogată jurispru-

dență, arătând munca autorului și punând într'o lumină vie o operă de utilitate social-juridică extrem de importantă.

Procedura penală are nevoie de largi modificări, pentru a fi debarasată de toate dispozițiunile care s'au dovedit grele și inutile.

În definitiv, lucrarea d-lui Th. G. Tănăsescu, este de o netăgăduită valoare, de o intensă muncă, analizând o materie care unora nu prea place, pentru că foarte mulți neglijează procedura penală după cum recunoștea și marele dispărut I. Tănăsescu.

În special atrage jurisprudența și doctrina pe care o citează la fiecare pagină, arătând voința sa de a da societății o operă complectă de netăgăduită valoare.

Un magistrat stăpânit de cultul profesiei lui, care imprăstie în mediu, stimulentele înălțător al muncii!

Traian R. Scriban

JURISPRUDENȚA ROMANĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 3 Octombrie 1927

Președinția d-lui Em. Miclescu, președinte

Maria și Marin Anghel cu Stana Radu și alții

TUTOR.—ACȚIUNE PORȚITĂ ÎN CONTTA MINORULUI. — DEFENDOR
—DACĂ E NECESARĂ AUTORIZAȚIA CONSILIULUI DE FAMILIE.
—ART. 408 COD. CIVIL.

Dispozițiunile art. 408 cod. civil potrivit cărora tutorul nu poate intenta o acțiune imobiliară, nici a încuviința la o asemenea cerere, fără a avea autorizația consiliului de familie se referă numai la cazul când tutorul intentează o acțiune imobiliară sau achiesează la o astfel de acțiune pornită în contra minorilor, iar nu și în cazul când tutorul este chemat în judecată și se mărginește, ca defendor, a apăra interesele minorilor, caz pentru care legea nu-i cere nici o autorizațiune.

No. 2088.—Admis recursul făcut de Maria M. Anghel și Marin Anghel în proces cu Stana Radu și alții.

S'a ascultat Dl. avocat Cezar Pascu din partea recurenților, înțimății fiind lipsă.

Curtea deliberând,

Asupra recursului de față;

Având în vedere că recurenții revendicând dela înțimată, în calitatea acesteia de tutoare legală, un loc de casă, acțiunea a fost admisă de Judecătoria de ocol; că în apel, minorii, deveniți majori, au ridicat incidentul de nulitatea cărții de judecată și a tuturor actelor de procedură, pe motivul că mama lor nu a fost autorizată conform art. 408 c. c. să stea în judecată în acest proces, adăogând că dânșii, astăzi majori, nu înțeleg să ratifice această lipsă de autorizare.

Că Tribunalul, prin sentința atacată cu prezentul recurs, a admis, bazându-se pe disp. art. 408 c. civ., acest incident și a anulat cartea de judecată și toate actele de procedură urmate în cauză, aceeași după ce mai întâi a respins obiecțiunea întimatei că, ar rezulta o ratificare din partea foștilor minori din faptul că au invocat retractul litigios, motivând în această privință că obiecțiunea ridicată de recurenți constituie numai un mijloc de apărare, iar nu o ratificare și nu se poate concepe o tranzacție asupra capacității minorilor.

Văzând l-ul motiv de casare astfel formulat:

„Violarea art. 408 și 1167 c. civil și 42 din legea judecătorilor de ocoale”.

Considerând că principiul pus de legiuitor în art. 408 c. civ., este că tutorul nu poate intenta o acțiune imobiliară, nici a încuviința la o asemenea cerere, fără a avea autorizația consiliului de familie;

Că, din termenii acestui text, de o strictă interpretare, rezultă că el se referă numai la cazul când tutorul intentează o acțiune imobiliară, sau achiesează la o astfel de acțiune pornită în contra minorilor, iar nu și în cazul când tutorul este chemat în judecată și se mărginește, ca defendor, a apăra interesele minorilor, caz pentru care legea nu îi cere nicio autorizare.

Că întrucât în speșă este vorba de o acțiune imobiliară, intentată contra minorilor, rău, și cu violarea art. 408 c. c. v., Tribunalul a decis că tutoarea nu putea sta în judecată și apăra interesele acestora, ca pârâtă, decât numai cu autorizația consiliului de familie, astfel că motivul de casare devenind fondat, recursul se admite, fără a se mai discuta cefalt motiv de casare, întrucât înaintea instanței de trimitere pricina urmează a se lua din nou, în întregime, în cercetare.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV

Audiența dela 14 Mai 1927

Președinția d-lui Gr. Pherechydé, președinte

Maria Athanasovici cu Elena V. Stoenescu și Vlăgil Stoenescu

INCHIRIERE.—CONTRACTAREA EI DE CĂTRE COMPĂRĂTORUL UNUI IMOBIL A CĂRUI VÂNZARE S'A REZILAT.—DACĂ ȘI ÎN CE CONDIȚIUNI CONTRACTUL DE LOCAȚIUNE ESTE RESPECTAT.—ART. 1380 COD. CIVIL.

Cu toate că printr'o ficțiune a legii se aplică efectul retroactiv în caz de rezoluțiunea pactului comisoriu ca și a condițiunei rezoluției, totuși în interesul general economic, pentru ca să nu plutească nesiguranța în tranzacțiile încheiate, urmează ca prin analogie cu contractele de închiriere consimțite de bună credință în vânzările cu pact de răscumpărare, să se recunoască valabilitatea contractelor de închiriere sau arendare făcute cu bună credință de cumpărător în limitele unui act de administrație, cu privire la imobilul cum-

părat, la a cărui restituire ar fi eventual obligat, ca rezultat al rezoluțiunii vânzării.

No. 147. — Respins apelul făcut de Maria Athanasovici în contra sentinței civile cu No. 1648 din 3 Decembrie 1925 în proces cu Elena V. Stoenescu și V. Stoenescu.

S-au ascultat D-ții avocați C. Stoianovici pentru apelantă și Rarincescu și Vasilescu Valjean pentru intimată.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Maria Athanasovici în contra sentinței civile No. 1648 din 3 Decembrie 1925, a Trib. Ilfov Secția III-a civilo-corecțională, prin care i s'a respins ca nefondată acțiunea ce a întentat contra lor: Elena V. Stoenescu și V. Stoenescu pentru anularea contractului de închiriere încheiat de aceștia cu Comandorul Angelo Frunzănescu, pentru un apartament din imobilul din București, strada Atena Nr. 11;

Având în vedere actele din dosar și concluziunile orale și cele scrise depuse de părți la dosar, din care rezultă că Maria Athanasovici a vândut în anul 1920, Februrie 28, imobilul din București strada Atena Nr. 11, colț cu Bulevardul I. C. Brătianu, d-lui N. Mischonznichi, pe preț de 2.280.000 lei, din care a rămas cu privilegiu lei 700.000 pe timp de 5 ani, cu o dobândă de 5 la sută plătită anticipat și semestrial la 1 Aprilie și 1 Octombrie ale fiecărui an la domiciliul vânzătoarei sau la Banca arătată de D-sa, cu sancțiunea pactului comisoriu expres în caz de neplata procentelor. Mischonznichi revinde la rândul său imobilul, la 4 Martie 1920, d-lui Comandor Angelo Frunzănescu, cu preț de lei 2.750.000, transmitând acestuia și datoria sa privilegiată de 700.000 lei către Maria Athanasovici, în aceleași condițiuni și cu aceleași sancțiuni ca și în actul său despre care obligațiunile cumpărătorul Frunzescu declară în actul de cumpărare că a luat cunoștință. Frunzănescu pierzând din vedere însă să achite rata de procente la 1 Aprilie 1922, la domiciliul creditoarei Maria Athanasovici, aceasta investeste cu formula executorie actul de vânzare pe care-l consideră reziliat și cere punerea în posesiunea imobilului vândut. Comandorul Frunzănescu face contestație contra executării actului de vânzare, care i se respinge ca nefondată prin sentința No. 152 din 7 Iunie 1922 a Trib. Ilfov, Secția Notariat, pe care apelând-o s'a confirmat însă prin deciziunea civilă cu Nr. 4 din 5 Ianuarie 1925 a Curței de Apel din București Secția IV-a, declarându-se în mod definitiv reziliate contractele de vânzare intervenite pentru vânzarea imobilului din București, strada Atena Nr. 11, care a reintrat astfel în posesiunea Mariei Athanasovici.

Între timp, la 15 Decembrie 1922, C. Argetoianu părăsește apartamentul ce ocupa în acest imobil la etajul II și anunță Oficiul de închiriere despre disponibilitatea acestei locuințe, pentru care se fac formalitățile legale și Oficiul prin decizia Nr. 6013 din 21 Decembrie o atribuie soților Elena și Virgil Stoenescu, cu 8000 lei anual, afară de încălzit, obligând pe proprietarul imobilului, Comandor Angelo Frunzănescu, să facă contractul de închiriere, iar pentru apartamentul din același imobil, devenit liber prin delăsarea lui de către soții Stoenescu, căroro li s'a atribuit în schimb apartamentul ocupat

înaintea de C. Argetoianu, s'a dispus afișarea pe lista locuințelor libere, respingându-se cererea proprietarului Frunzănescu de a i se atribui lui acest apartament, pe motiv că are domiciliul și locuința în Galați unde este stabilit cu familia. Înaintea de a expira termenul de apel în contra deciziunii Oficiului de închiriere, Comandorul Frunzănescu încheie un contract de închiriere cu soții Stoenescu, la 28 Decembrie 1922, în condițiunile stabilite prin decizia Oficiului de închiriere și pe termenul impus prin legile de prelungirea contractelor de închiriere, — contract care a fost apoi vizat de Oficiul de închiriere și de Administrația financiară la 30 Decembrie 1922. La 23 Ianuarie 1923, Maria Athanasovici câștigând definitiv procesul de rezilierea vânzării imobilului, intervine la Oficiul de închiriere în calitate de proprietară, la atribuirea apartamentului devenit liber prin mutarea soților Stoenescu, pe care Oficiul îl atribuie d-lui Constantin și Inginer Pitulescu, înlăturând pe fiul d-nei Athanasovici, Marcel Popescu, care face apel contra deciziei Oficiului, iar Maria Athanasovici apelează în Martie 1923 decizia Oficiului care atribuise încă din Decembrie 1922 soților Stoenescu apartamentul lăsat liber de C. Argetoianu și în urmă închiriază, în Decembrie 1924, după abrogarea legii oficiilor de închiriere, d-lui M. Weintraub acest apartament cu chiria de 125.000 lei.

Apoi la 3 Ianuarie 1925, Maria Athanasovici face acțiunea de față contra chiriașilor Elena V. Stoenescu și Virgil Stoenescu, personal și ca soț pentru autorizare, pentru anularea contractului de locațiune pe care chiriașii îl dețin dela decedatul Comandor Frunzănescu, pe motiv că acesta, la data de 22 Decembrie 1922, când a încheiat contractul, nu mai avea calitatea de proprietar pe care o pierduse încă dela 1 Aprilie 1922, când contractul de vânzare — titlul său pentru imobilul în discuțiune — era reziliat prin neplata procentelor datorite. Acțiunea a fost însă respinsă ca nefondată prin sentința civilă Nr. 1648 din 1925, care este pusă în discuțiunea Curței prin apelul de față.

Având în vedere că prima instanță prin sentința apelată a respins acțiunea de anulare a contractului de închiriere, motivând că acest contract a fost ordonat de legea Oficiului de închiriere, o lege de ordine publică și a fost încheiat de proprietarul imobilului din acel moment, sub sancțiunea de amenzi severe; că, chiar dacă dreptul de proprietate al lui Frunzănescu era atunci dedus în justiție, totuși nu se dăduse o soluțiune definitivă procesului și în orice caz Frunzănescu a putut încheia contractul în cel mai rău caz ca simplu detentor al imobilului; că, chiar reclamanta Maria Athanasovici a ratificat situația de fapt creiată prin actul Comandorului Frunzănescu, închiriind la rândul-i apartamentul rămas liber prin mutarea soților Stoenescu în locuința atribuită de Oficiul de închiriere; că, în orice caz, contractul de închiriere în discuțiune a fost încheiat de Comandorul Frunzănescu făcând un act de administrațiune „pendente conditione” și de bună credință.

Având în vedere că motivele de apel, dezvoltate pe larg prin însăși petiția de apel, se pot grupa în trei categorii: 1) primele tinzând să dovedească că

deținerea apartamentului de către intimaiși nu se face pe baza legei oficiilor de închiriere, întrucât decizia care a ordonat încheierea contractului de închiriere nu era definitivă și a căzut odată cu desființarea legii oficiilor de închiriere, rămânând la baza contractului simpla înțelegere cu Comandorul Angelo Frunzănescu; 2) a doua categorie susținând că concluzia Tribunalului referitoare la ratificarea deciziei Oficiului de închiriere și a contractului de închiriere de către Maria Atanasovici este greșită și în fine 3) ultima categorie de motive de apel, pretinzând că deși actele de administrație sunt menținute de doctrină și jurisprudență „pendente conditione”, însă în speță contractul de închiriere a fost consimțit existente conditione, pe timpul când Frunzănescu era în proces cu apelanta pentru rezilierea contractului de vânzare al imobilului pentru care făcuse contractul în chestiune pentru unul din apartamente și deci nu mai era de bună credință.

Având în vedere că Oficiul de închiriere înștiințat la 15 Decembrie 1922 de fostul chiriaș C. Argețoianu, că apartamentul ce a ocupat la etajul IV al imobilului din strada Atena No. 11, a devenit liber prin plecarea sa, a dispus atribuirea lui prin decizia No. 6013 din 21 Decembrie 1922, către soții Stoenescu, obligând pe proprietarul imobilului, Comandor Angelo Frunzănescu, să încheie contractul de închiriere, iar în caz contrar decizia va ține loc de contract, și că nu mai era nevoie ca Oficiul să procedeze la rechiziționarea apartamentului, după cum susține apelanta, întrucât proprietarul Frunzănescu nu s'a opus la închiriere; că, în executarea deciziei de mai sus, dată în virtutea unei legi de ordin publică, la care proprietarul sau deținătorul imobilului nu s'ar fi putut opune cu succes, Frunzănescu a încheiat contractul de închiriere în condițiile fixate prin decizie și numai pe termenul ce s'ar hotărî prin legile ce vor interveni pentru prelungirea contractelor de închiriere, executând astfel de bună voie decizia Oficiului, fără a mai uza de calea apelului, întrucât a văzut insuccesul eventual, de oarece prin aceeași decizie i s'a respins și cererea sa, de a i se atribui apartamentul lăsat liber de soții Stoenescu, deși a dovedit că avea camera permanentă la hotel, fiind nevoit a veni de la Galați de mai multe ori pe săptămână în București, unde se întrunea la Ministerul de Război Comisiunea de Marină, la care trebuia să ia parte; că, în asemenea condițiuni nu se poate susține că Frunzănescu a încheiat contractul din proprie inițiativă, numai pentru a încurca situația apelantei, cu care se găsea în proces de rezilierea vânzării a imobilului în chestiune, ci el nu făcea decât să execute o decizie judecătorească, îngrădindu-și dreptul său pe cât îi era posibil, prin modul de fixare al termenului de închiriere.

Având în vedere încă că Maria Atanasovici a apelat la Martie 1923 decizia Oficiului, acest apel a fost perimat prin sentința civilă No. 342 din 15 Aprilie 1927 a Tribunalului Ilfov Secția I-a civil-corecțională, rămânând definitivă decizia Oficiului conform art. 376 al. 3 proc. civilă, așa că susținerea apelantei în privința desființării acestei decizii, odată cu abrogarea legii oficiilor de închiriere, ca

nefiind definitivă, trebuie înlăturată și cu ea întreaga serie de motive grupate în prima categorie.

Având în vedere că în ce privește ratificarea dată de apelantă închirierii ordonată de Oficiul de închiriere, se susține că, întrucât la 23 Ianuarie 1923, apelanta a cerut Oficiului V de închiriere să fie citată pentru ziua de 5 Februarie 1923, când se va atribui apartamentul din etajul 4, fost ocupat de soții Stoenescu, cerere motivată pe decizia Curții de Apel Secția II-a din 3 Ianuarie 1923, — care-i recunoștea dreptul de proprietate asupra imobilului din strada Atenei No. 11, fără ca să fi făcut nici o rezervă asupra contractului consimțit de fostul proprietar Frunzănescu, pentru apartamentul atribuit în schimb soților Stoenescu, rezultă că apelanta a consimțit la această închiriere, ratificare întărită și prin primirea drept bună a diferitelor sume plătite de chiriași Stoenescu pentru impozite și dobânzi ale imobilului apelantei.

Având în vedere că din petiția menționată se vede că apelanta devenind proprietara imobilului în chestiune, a cerut să fie citată din oficiu în aceste calități, arătând și decizia care-i conferea calitatea; că lipsa rezervei ce trebuia să facă cu privire la contractul în discuție, nu implică o ratificare, când din toate actele și manifestările ei ulterioare rezultă intenția fermă, manifestată și în fapt, de a nu recunoaște contractul încheiat de fostul proprietar; că deasemenea plățile de impozite, făcute de apelantă, în complectarea celor efectuate de chiriași Stoenescu, nu implică o recunoaștere a contractului, întrucât fiscalul primește impozitele dela cei ce se găsesc în imobil, pe care îi și somează să se răfuiască între proprietar și chiriaș, fără ca să implice o recunoaștere a contractului, mai cu seamă că proprietarul nu este primit să plătească încă odată impozitele, oferite și încasate dela un chiriaș, care ar crede că și-ar putea astfel consolida contractul.

Că, motivul de apel, dedus judecății în această privință este fondat și urmează a se înlătura ca neîntemeiată această argumentare din sentința apelată.

Având în vedere că apelanta mai susține că contractul de închiriere în discuție a fost încheiat de Frunzănescu la o epocă (28 Decembrie 1922) când titlul său de proprietate asupra imobilului ce închiriasse era reziliat cu începere dela 1 Aprilie 1922 și deci era și de rea credință, deoarece procesul în anularea vânzării era câștigat de apelantă în prima instanță încă dela 7 Iunie 1922.

Având în vedere că este de netăgăduit că prin aplicarea a legii se aplică efectul retroactiv în caz de rezoluțiunea pactului comisoriu, ca și a condițiunei rezolutorii (art. 1015 codul civil), astfel că Maria Atanasovici a redobândit proprietatea imobilului încă dela 1 Aprilie 1922, când pactul comisoriu a operat de plin drept, fără concursul justiției.

Având în vedere însă că dintr'un interes general economic, pentru ca să nu plutească nesiguranța în transacțiunile încheiate, s'a recunoscut de doctrină și jurisprudență, prin analogie cu contractele de închiriere consimțite de bună credință în vânzările cu pact de răscumpărare (art. 1380 cod. civil), validitatea contractelor de închiriere sau arendare fă-

cute cu bună credință de cumpărător în limitele unui act de administrațiune cu privire la imobilul cumpărat, la a cărui restituire ar fi eventual obligat, ca rezultat al rezoluțiunei vânzării.

Având în vedere că la baza acestei restricțiuni stă necesitatea ca bunul să fie administrat, bine înțeles cu bună credință, atât în interesul siguranței proprietății cât și al economiei generale, așa că nu numai *pendente conditione* — cât timp condiția nu s'a împlinit — dar chiar și după împlinirea ei, cât timp nu s'a stabilit în mod definitiv rezoluțiunea vânzării, actul de administrație consimțit de detentorul imobilului cu bună credință își va produce efectele, căci terțiul contractant nu poate cunoaște rezoluțiunea vânzării decât din momentul consacării ei prin hotărâre definitivă și apoi împrejurările cari dau naștere operării pactului comisoriu sunt de cele mai multe ori așa de del-cate, încât nu se poate spune cu certitudine că proprietarul rezolut era la consimțirea actului de administrațiune de rea credință, chiar fiind în proces de reziliere, cu cauza pierdută înaintea primei instanțe, nesiguranță care se vede că a stăpânit și pe apelantă, care după câștigul obținut la prima instanță a depus încă chiria pentru apartamentul ce ocupa ca chirie în imobilul redobândit, „fiindcă nu era sigură că câștigă procesul“, după cum a mărturisit la interogatoriu luat în instanța de apel.

Că astfel fiind, contractul de închiriere încheiat de fostul proprietar al imobilului la 28 Decembrie 1922, cu intimații, fiind încheiat pe baza unei deciziuni dată în virtutea unei legi de ordine publică și de bună credință, urmează să-și producă efectele și după rezoluția vânzării imobilului și deci acțiunea și apelul făcut de Maria Atanasovici sunt nefondate.

Pentru aceste motive, redactate de d. consilier N. Hariton, Curtea respinge apelul.

Semnați: Gr. Uherekyde, I. G. Solomon, N. Hariton.

TRIBUNALUL IALOMIȚA s. II

Audiența dela 8 Aprilie 1927

Președinția D-lui C. Al. Son, judecătăr de ședință

Lt. Colonel Teodor Enescu cu Federala Borcea

DOTĂ.—IMOBIL DOTAL.—CĂPĂTUIRE DE COPIL.—ÎNZESTRARE.—DACĂ IMOBILUL POATE FI NU NUMAI DAT CI ȘI ÎNSTRĂINAT ÎN ACEST SCOP.—ART. 1248 ȘI 1250 C. CIV.

DOTĂ.—IMOBIL DOTAL.—CĂPĂTUIRE DE COPIL.—ÎNSTRĂINAREA IMOBILULUI DOTAL.—VÂNZARE.—DACĂ TREBUE FĂCUTĂ PRIN LICITAȚIE PUBLICĂ.—ART. 1250 ȘI 1253 COD. CIVIL.

DOTĂ.—IMOBIL DOTAL.—VÂNZARE PENTRU CĂPĂTUIREA COPILOR.—DACĂ CUMPĂRĂTORUL TREBUE SĂ SUPRAVEGHEZE ÎNTREBUINȚAREA BANILOR.—DACĂ POATE FI ANULATĂ VÂNZAREA PE MOTIV CĂ BANII REZULTAȚI N'AU FOST ÎNTREBUINȚAȚI LA DESTINAȚIA PENTRU CARE VÂNZAREA A FOST AUTORIZATĂ.—ART. 1250 COD. CIV.

I. Legiuitorul prin art. 1250 cod. civil autorizând pe femeea măritată „să dea” imobilul său dotal pentru căpătuirea copiilor, a înțeles să încuviințeze ca femeea să poată nu numai „da în natură” imobilul său dotal atunci când ar voi să-și căpătuiască sau să-și

înzestreze copilul, ci și ca să-l poată vinde în același scop.

2. În cazul prevăzut de art. 1250 cod. civil când femeea înstrăinează imobilul său dotal pentru căpătuirea copiilor, vânzarea e valabilă făcută numai cu autorizația soțului, sau la caz de refuz al acestuia cu autorizația justiției, fără a fi nevoie de o recurgere la formele vânzărilor prin licitație publică, deoarece aceste forme sunt cerute numai când înstrăinarea se face pentru cazurile prevăzute de art. 1253 cod. civil. iar nu și când înstrăinarea se face pentru cazul prevăzut de art. 1250 care tocmai în privința formei de vânzare trimite la art. 1248 potrivit căruia vânzarea e valabilă numai cu autorizația soțului, iar nu la art. 1253 cod. civil.

3. Cumpărătorul unui imobil dotal vândut de femeie în conformitate cu dispozițiunile art. 1250 cod. civ. pentru înzestrarea unei fiice, nu este obligat să supravegheze întrebuințarea banilor în scopul pentru care s'a făcut vânzarea, ceeace ar fi de altfel imposibil, astfel că nu se poate cere anularea unei asemenea vânzări pe motiv că banii rezultați n'au fost întrebuințați la destinația pentru care ea a fost autorizată.

No. 51—Respinsă acțiunea intentată de Lt. Colonel Teodor Enescu în proces cu Federala Borcea.

S'au ascultat D-nii avocați Sima Niculescu și Aristia Economescu pentru reclamant și Șt. Bogdănescu pentru intimată.

Tribunalul,

Asupra acțiunei civile intentată de Lt.-Colonel în rezervă Teodor Enescu domiciliat în Călărași, str. Grivița No. 183, în calitate de soț-dotal, prin petiția înreg. la No. 14617 din 1926, și suplimentul de motive înreg. la No. 2911 din 1927 în contra Federei „Borcea” cu sediul în Călărași, Str. Știrbei Vodă No. 18, prin reprezentantul ei legal, pentru anulare de act.

Având în vedere actele din dosar, susținerile orale și concluziunile scrise atașate la dosar din care se constată în fapt următoarele:

În anul 1896 prin actul dotal autenticat sub No. 786/1896 de Trib. Ialomița se constituie dotă a d-rei Elena Iliescu de către tatăl său, imobilul situat în orașul Călărași Str. Știrbei Vodă No. 18 compus din prăvălie și o pereche case, în vederea căsătoriei sale cu Th. Enescu ofițer — reclamantul din acțiune.

Se menționează în act că imobilul va fi sub regimul dotal prevăzut de lege.

În anul 1920 înzestrata Elena Lt.-Colonel Enescu cu autorizația soțului său prin petiția înreg. la No. 10979 din 19 Aprilie a Trib. Ialomița, cere d-lui Președinte al Tribunalului să o autorizeze a vinde imobilul dotal de mai sus pentruca din prețul realizat să constituie dotă fiicei sale Florica, iar din rest fie să se consemneze suma ca fond dotal, fie să se cumpere alt imobil care să fie dotal.

Președintele Tribunalului numește un expert să evalueze imobilul, — care expert găsește că imobilul valorează suma de 96732,64 lei după care Tribunalul prin jurnalul No. 4921 din 26 Aprilie 1926, admite cererea de a vinde prin bună învoială imobilul în chestiune cu prețul minim de 96732,64 lei; iar suma vânzării se va consemna ca fond dotal, motivând jurnalul, că întrucât potrivit art. 1250 c. civ. femeia poate înstrăina imobilele dotale pentru căpătuirea copiilor săi, cererea este admisibilă.

În urmă prin actul autentificat sub No. 786 din 1920, și transcris sub No. 1807 din 1920 Trib. Ialomița, Elena Lt.-Colonel T. Enescu cu autorizația soțului său T. Enescu în virtutea autorizației dată de Tribunal prin jurnalul No. 4921 din 1920, vinde fără nici o rezervă Federaiei Borcea din Călărași, reprezentată prin Președintele său autorizat în regulă imobilul dotal de mai sus cu prețul de 100.000 lei, sumă ce conform jurnalului de mai sus al Tribunalului a fost consemnată de cumpărătoare la Administrația Financiară Ialomița sub recipisa No. 853 din 1920 luându-se în conservare de Tribunal ca fond dotal și trecându-se în registrul de valori la No. 45 din 1920.

După aceasta Elena Lt.-Colonel Enescu cu autorizația soțului său Lt.-Colonel Enescu prin petiția înreg. la No. 12426 din 1920, Trib. Ialomița, a cerut și Tribunalul i-a încuviințat prin jurnalul No. 5085 din 1920, ca din valoarea sumei de 100.000 lei să se cumpere efecte de stat împrumutul intern 5 la sută în valoare de 117.000 lei, ceiace s'a și făcut depunându-se recipisa No. 46905 din 1921 a Casei de Depuneri și Consemnațiuni ce se află în conservarea grefei Tribunalului, trecută în registrul de valori No. 18 din 1921. De la această dată și până la intentarea acțiunii reclamantul Lt.-Colonel Teodor Enescu a încasat cupoanele exigibile efectelor arătate prin Administrația Financiară Ialomița.

Reclamantul Lt.-Colonel Teodor Enescu în calitate de soț dotal a intentat acțiunea de față pentru a se anula actul de vânzare încheiat cu Federația Borcea pe motivele următoare: 1) Că în conformitate cu art. 1250 c. civ. soția nu putea decât să dea ca donație ficei sale imobilul și nu să-l vândă și să-i constituie dotă prețul sau parte din preț; 2) Că în conformitate cu art. 1250 c. civ. vânzându-se imobilul pentru căsătoria ficei reclamantului, prețul în loc să servească căsătoriei, a fost consemnat ca fond dotal pe numele soției, și pârâțul nu a supravegheat ca să se realizeze căsătoria ficei reclamantului.

3) Că faptul căpătuirii unui copil este obligațiune naturală pentru părinți și ca atare în conformitate cu art. 1253 al. 3 c. civ. urma ca imobilul dotal să fie vândut prin licitațiune publică întrebându-se formele vânzării publice.

La această acțiune pârâțul obiectează că: în conformitate cu dispozițiunile art. 1250 c. civ. actul de vânzare este perfect valabil, cumpărătorul în acest caz dacă e de bună credință nu e obligat a supraveghea ca suma plătită de el să servească în realitate la căsătoria copilului fiind o imposibilitate, că prin cuvântul a da din art. 1250 c. civ. se înțelege că orice înstrăinare și că vânzarea de față s'a făcut conform art. 1250 c. civ., nu în conformitate

cu art. 1253 c. civ. care se aplică numai în cazurile prevăzute și menționate precis de acest articol și care nu cuprinde și cazul căpătuirii copiilor, astfel că nu era nevoie ca vânzarea să se facă prin licitațiune publică.

Asupra primului motiv al acțiunii:

Având în vedere că în conformitate cu art. 1250 c. civ. femeia poate să dea imobilul său dotal pentru căpătuirea copiilor săi cu autorizația soțului, sau la caz de refuz din partea acestuia, cu permisiunea Tribunalului.

Având în vedere că prin cuvântul „să dea“ din acest articol se înțelege nu numai să dea în natură imobilul, dar și să-l vândă ori să-l ipoteceze și să dea bani pentru căpătuire în loc de imobile, întrucât art. 1248 c. civ. zice: „nici bărbatul, nici femeia, nici amândoi împreună nu pot în timpul căsătoriei a înstrăina, nici a ipoteca imobilul dotal a fără de cazurile prevăzute prin art. 1250, adică se referă tocmai la articolul nostru permițând prin urmare înstrăinarea sau ipotecarea.

Având în vedere că reclamantul invoacă în sensul păreri sale contrare parte din doctrina franceză, unde textul corespunzător este cu totul schimbat decât cum e textul nostru de mai sus, nespecificând anume că art. 1250 constituie o excepțiune la regula din art. 1248 c. civ. și din care cauză chestiunea este foarte controversată la francezi, în timp ce grație redactării arătate din codul nostru, întreaga doctrină și jurisprudență română admit prin cuvântul „să dea“, să vândă. — Alexandresco, 8. p. 375.

Având în vedere că prin cuvântul „a căpăta“ legiuitorul a înțeles în primul rând înzestrarea copilului cu ocazia căsătoriei și în al doilea rând orice stabilire profesională nemai putând fi nici o discuție asupra acestei interpretări.

Că astfel fiind, primul motiv nefiind întemeiat urmează a fi respins, întrucât bine a putut vinde soția reclamantului imobilul dotal în vederea căpătuirii ficei sale.

Asupra secundului motiv al acțiunii:

Având în vedere că în fapt d-na Elena T. Enescu cu autorizația soțului său T. Enescu și în plus cu autorizația Tribunalului, care n'ar fi fost necesară decât în cazul de refuz al bărbatului, totuși ca o mai mare garanție în plus, a vândut pârâtei imobilul în litigiu, pentru ca din prețul rezultat din vânzare să căpătueze pe fica lor Florica;

Având în vedere că pârâta în conformitate cu jurnalul Tribunalului, a consemnat suma — prețul vânzării — și-a depus recipisa Tribunalului unde se află și astăzi, pentruca suma să nu ia altă destinațiune iar părinții fetei, urmau să dovedească Tribunalului că fiica lor se căsătorește și pe baza dovezii făcute să ridice suma și s'o constituie ca dotă ficei lor.

Având în vedere că deși până astăzi căpătuirea ficei nu a avut loc, ceiace nu exclude că nu va mai putea avea loc, fapt ce nu-i poate atribui nici o vină cumpărătoarei pârâte, fiind o imposibilitate de fapt din partea sa de a împlini acest lucru, afară numai dacă ar fi prestat soților concursul său la fraudă spre a sustrage dota fetei dela adevărata ei menire, căci dacă terțiul este de bună credință,

nu poate fi obligat a supraveghia ca suma plătită de el să servească în realitate la căpătuirea copilului.

Având în vedere faptul că înstrăinarea s'a făcut și cu permisiunea justiției, dovedește buna credință a părâtei cumpărătoare și lipsa complectă de orice fraudă, chiar din partea soției întru cât s'au luat măsurile necesare pentru ca prețul să-și aibă destinația ce i se dă.

Având în vedere că părătul cumpărând imobilul a luat toate măsurile posibile pentru asigurarea încreștinării prețului la destinațiunea ce i se dădea prin depunerea sumei și dacă împrejurări posteroare au făcut, independent de voința lui și fără ca el să se poată opune lor, ca acest scop până în prezent să nu poată fi atins, acest fapt nu poate avea de efect anularea vânzării, care nu ar putea fi cerută decât pentru neîndeplinirea condițiilor legale în momentul însuși al vânzării, nu posterior și din motive neimputabile cumpărătorului.

Având în vedere că prețul vânzării a fost consemnat pe numele soției și nu pe numele fiicei, care consemnare bine a fost făcută în conformitate cu jurnalul Tribunalului, întru cât numai o parte din sumă urma să se constituie dotă fiicei conform cererii, și întru cât până la căpătuire suma rămâne tot fond dotal al soției și numai după ce s'a făcut actul dotal și s'a realizat căsătoria proprietatea sumei poate trece asupra fiicei.

Că deci și acest secund motiv este neintemeiat și urmează a fi respins.

Asupra terțiului motiv al acțiunii pe care avocatul reclamantului numai l-a enunțat renunțând în ședință publică a-l mai dezvoltă deși în concluziunile scrise depuse posterior îl dezvoltă pe larg.

Având în vedere că înstrăinarea imobilului dotal pentru căpătuirea copiilor este prevăzută numai în art. 1250 c. civ. care permite înstrăinarea pură și simplă numai cu autorizația soțului fără altă formalitate precum ar fi licitația publică care nu se cere decât pentru cazurile prevăzute de art. 1253 c. civ. și în care nu se cuprinde și cazul căpătuirii copiilor, urmează a respinge și acest motiv ca nefondat.

Că astfel fiind, acțiunea reclamantului nefiind întru nimic fondată urmează a o respinge ca atare cu cheltueli de judecată, pe care Tribunalul le apreciază la suma de 5000 lei.

Pentru aceste motive, redactate de d. judecător G. Al. Son, respinge ¹⁾.

Semnat: C. Al. Son.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

DONAȚIUNE ÎNTRE SOȚI. — *Donațiune prin contract de căsătorie. — Revocare pentru ingratitudine. — Femeie adulteră.*

PROBE. — *Pertinența faptelor. — Puterea judecătorului.*

1. Judecătorii cari constată că un bărbat care s'a căsătorit cu o fată mult mai tânără decât dânsul constituindu-i o donație importantă, a surprins-o în

flagrant delict de adulter, nu face decât uzează de puterea lor de apreciere, întemeindu se pe diferite fapte și împrejurări pe care le enumără pentru a pronunța revocarea zisei donațiuni pentru cauză de adulter. (C. civ. fr. 955; 831 rom.).

2. Curtea de apel care, după ce a analizat și discutat faptele pe care partea se oferă a le dovedi, declară că aceste fapte sunt stabilite sau nu sunt pertinente, nu face statuând astfel, decât a uza de puterea sa de apreciere și nu violează nici un text de lege. (C. civ. fr. 1341; rom. 1191).

Cas. civ. fr. 19 Octombrie 1927.

Sirey, cah. 11, 1927, 1.382.

* * *

CASATORIE. — *Căsătorie putativă. — Bună credință. — Circumstanțe constitutive. — Puterea judecătorului. — Aprecieri suverană.*

Hotărârea care constată că în domiciliul unui om însurat a intrat o concubină la câteva zile după ce femeia legitimă fusese isgonită, că în urma unei plângeri a aceștia din urmă pentru adulter, comisarul de poliție a găsit la domiciliul conjugal pe această concubină care locuia acolo și căreia i-a făcut cunoscută calitatea sa și scopul vizitei sale, și care adaugă că, astfel, ea nu poate invoca buna sa credință când după 18 luni, înainte de pronunțarea divorțului între soți ea s'a căsătorit cu soțul nedivorțat, justifică legalmente în aceste împrejurări și aprecieri care scapă controlului Curții de Casație și fără a răsturna regula probei, decizia prin care, pronunțând nulitatea celei de a doua căsătorii, respinge concluziunile concubinei tinzând la aplicarea în speță a art. 201 și 202 C. civ. (182 și 184 rom.).

Cas. fr. 19 Oct. 1927. Sirey, 11 cah. 1927 L. 385

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

„TEORIA POPRIRII”, Ediția V, de *Demetru Negulescu*, membru la Curtea permanentă pe Justiție internațională, delegat al României la Societatea Naționaliilor, profesor la Facultatea de Drept din București, membru asociat la Institutul de drept internațional.

Cu colaborarea în privința jurisprudenței a d-lui *George Popescu*, judecător la trib. Ilfov, profesor suplinitor la Facultatea de Drept din București.

„Tipografiile Române-Unite”, S. A. — *Lei 250.*

* * *

„EXECUTAREA IMOBILIARA IN BUCOVINA” de *Oreste Ternăveanu*, doctor în drept judecător Vatra Dornei.

Editura „Curierul Judiciar”, S. A. — *Lei 40.*

* * *

„DREPTURILE ACȚIONARILOR IN CONTRA DECISIUNILOR NELEGALE ALE ADUNARILOR GENERALE”, studiu de drept comercial comparat, cu o concluziune de lege ferenda, de *Stelian Ionescu*, magistrat Trib. Ilfov.

„Cultura Națională”. — *Lei 120.*

¹⁾ Această sentință a fost confirmată de Curtea de Apel din Buzău prin decizia No. .... care a adoptat în totul motivele tribunalului